

Oláh András

sufniba zárt emlékezet

ropognak a gerendák
 a sufni kopott ízületei a padlástér eresztékei
 itt bújócskáztunk valaha
 a ládák és zsákok alkotta ösvények között
 s a leghátsó zug homályában
 rejtőzött a lelakatolt titok
 aminek végére járni sohasem tudtunk
 éltre kelnek a tüsszentésre ingerlő finom porok
 a pókhálók a cserép alá bújt darázsfészek
 a madártani megfigyelőállás
 ahonnan át lehetett lesni
 a szomszédban bikinifelső nélkül
 napozó fiatal tanítónőre
 akinek barnán elomló mellei
 ledöntötték az éjszaka vágyait
 a másik oldalon pedig ott a szőlőlugas
 ahol apám hajladozott metszette
 kötözte a bortermő vesszőket
 a kertvégben fölizzik a parázs
 átítatja az estét a sült szalonna illata
 a nyársvégen piruló hagymafej
 régi árnyak vetülnek a sufni falára
 szétfoszlanak a határok
 kacskaringóssá váló álmok
 ültetnek vissza az öreg kerti asztalhoz
 – végre itthon vagyok

nem lehet

errefelé kevesebb az élet
 foltokban nőtt homokfalak
 állják útját a szélnek
 már nincs meg a ház a gémeskút sem
 csak a tanyakertet körülölelő
 fák tanácstalankodnak
 a dzsungellé nőtt romok fölött
 a gazda régente
 ilyentájt nyitotta a szőlőt

most mogorva munkagépek
sorakoznak a dűlőút mentén
ropogva dőlnek akácok
talajgyaluk nyüzsögnek az
elkámpicsorodó homokdombok között
vacogva bújik felhő mögé a nap
küldi hideg záporát
a madárijesztős múlttal
leszámoló kérlelhetetlenbe
lepréselt álmokért kiáltok
de hiába zörgetek
az időt visszagyógyítani már nem lehet

foltjaink

denevérszárnyakon érkezik
az álomtalan éjszaka
nemrég még öltre mentél a tesóddal
most könyvtárnyi csönd vesz körül
eszelő makacssággal piszkálja
emlékeid leghátsó traktusát
már nem lennél sóher
nem borítanád rá a sakktáblát
eltűrnéd a veszteségeket
engednéd lépni másik bábuval
hallgatnád szürcsölését
eltanulnád a szlenget
nyitnál néki kalóztanyát
a tóparti nádasban rejtőző stégen
és nem érdekelne
hogyan ravaszabbak a szúnyogok
mert foltossá vakarva is szép az élet
ám ha a folt elvész
már nincs az a garabonciás
aki visszavarrhatná
a megbomlott férceket

téged húztalak

már alig hasonlítasz arra a bestiára
 aki a kamaszkor ősvadonjában
 maga alá gyűrt megadásra kényszerített
 parázna csábításod ellen
 védtelennek bizonyultam
 a vármúzeumban kezdődött
 ahol lovagkori páncélok lándzsák
 kardok között nadrágomhoz nyúltál
 nem volt még térfigyelő kamera
 a teremőr egy másik szobában
 beszélgetett csoportunk pedig
 már a kijárat felé tartott
 hogy a kulturális programot
 a sarki presszóban öblítse le
 kajánul mosolyogtál zavaromon
 ügyetlenül megcsókoltalak
 palástolni igyekezve a bennem
 feszülő riadalmat
 azt hittem csak játszani akarsz
 de este a diszkóból
 átvonszoltál a szobátokba
 megadón túrtelek
 ahogy most sem tudok ellenállni
 amikor egy biztosítási kötvényt
 varrsz a nyakamba
 határozott vagy és lehengerlő
 – nincs mi tenni
 beletörődőn rögzítem a tényt
 megint téged húztalak
 pedig nyilvánvaló hogy neked
 semmit sem jelentett az a nap

tévedéseink

óráját lesi haját igazítja
 tarkóját vakarja
 szemét dörzsöli
 sóhajtvá testhelyzetet vált
 kint már szürkület
 bekacsint az ablakon

az utcai lámpasor
az ajtónyitásra felkapja fejét
csalódott csönd
ujjai az asztalon dobolnak
pohara alján kevéske tonik
a pincér kérdőn rátekint
a válasz nemleges
gyöngül a lélek
átragad a szétfolyó
bizonytalanság
a cipőorrig szédül
ismerős dallam dermeszti meg
telefonját nézi
kivár mielőtt felveszi
arca rándul
– egy megkócolt este
siratja tévedéseit

Márton Ágnes

Jó így, a semmivel vértel

In memoriam Tarján Tamás

Nem haragszom, de engesztel
a perc, csalogat és üldöz.
Fülelek, mintha síneket
faggatnék, jön-e a lekéssett

vonat, mintha tölgy alá ásott
cirmos kurrogását várnám
egy idegen padláson, mint-
ha változhatna a végkifejlet.

Elkóborolnak a mesterek,
mint szagigézett kandúrok,
akiknek páholy volt ölünk
és sortyogó tonik szavunk.

Visszasandítás: sorsfogó?
Így hallatszik odaátról.